

פקודת העליה (תקון).

מס' 17 לש' 1939.

פקודה המתקנת את פקודת העליה.

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור:—

1. פקודה זו תקרא פקודת העליה (תקון), 1939, וקוראין אותה כאחד עם פקודת העליה, הקרוייה לקמן הפקודה העיקרית. השם הפער.
פרק 10.

2.—(1) הפקודה העיקרית תתוקן ע"י הוספת הסעיף דלקמן שיסומן כסעיף 5 א ויבוא לאחר סעיף 5:— הכנסת סעיף חדש
בפקודה העיקרית.

„5א. רשאי הנציב העליון, לפי שקול דעתו המוחלט, בצו שיפורסם בעתון הרשמי, להשתמש בכל הסמכויות דלקמן או בחלק מהן, דהיינו:—

(א) לקבוע את המספר הכולל המקסימלי של רשיונות עליה שינתנו בכל תקופה מסויימת עפ"י התקנות הכלולות בתוספת 1 לפקודה העיקרית;

(ב) לקבוע את סוגי העולים ולקבוע את המספרים המקסימליים של רשיונות עליה שבכל סוג וסוג שינתנו בכל תקופה מסויימת עפ"י התקנות הכלולות בתוספת 1 לפקודה העיקרית.”

(2) סעיף זה רואין אותו כאילו קבל תוקף ביום 31 במרץ, 1939.

3. סעיף 12 מהפקודה העיקרית, כפי שתוקן בסעיף 7 מפקודת העליה (תקון), 1937, יוסיפו ויתקנוהו כדלקמן:— תקון סעיף 12
מהפקודה העיקרית.

(א) ע"י החלפת המלים „כל נכרי שנאשם” המופיעות באותו סעיף, במלים „כל אדם שנאשם”, וכן

(ב) ע"י הכנסת המלים „אינו נכרי, או כי באופן אחר הוא” בין המלים „כי הנאשם” והמלים „יושב בפלשתינה (א"י)”, המופיעות באותו סעיף.

הרולד מק מיכאל

נציב עזיון.

4 באפריל, 1939.